

Aftenbøn fredag

Inspireret af Anne Richards "Children in the Bible"
og Betania Bergens keltiske bønner

Må Skaberen, der skabte orden i kaos

give dig fred

Må Frelseren som standsede stormen

give dig fred

Må Ånden, som ruger over dybet

give dig fred

Evige Gud,

du har skabt årene og ugerne.

Når denne uges afslutning er nær, kom til os.

Og vi vil være dig nær.

Evige Gud,

du har skabt dagene og nætterne.

Når mørket bliver dybere, kom til os.

Og vi vil være dig nær.

[Sang]

Bibelsk læsning: Jeremias 1:1-10

Kort refleksion

Stille bøn

Når vi er trætte, vær du vores fred.

Når vi snubler, vær du vores skjold.

Fyld de rum i os, hvor mørket råder,

Fyld de rum i os, hvor der er strid.

Fyld de rum i os, hvor der er frygt og bekymring.

Kom du med evigt liv.

[Sang]

VELSIGNELSE (synges)

Må Gud velsigne dig

Må Gud velsigne dig

Hvert minut af dit liv

Hver en dag af dit liv

Må Gud velsigne dig

***Læses af alle, der har lyst**

Når vi bekender den kristne tro med andre kristne på tværs af kirkeskel og årstal, bruger vi ordene ”Jeg tror på Gud fader, den almægtige HIMLENS OG JORDENS SKABER”

Gud er skaber. I vores bibel finder vi historien om, hvordan Gud skaber ved at kalde ting til væren. Gud skaber alene med sit Ord.

Gud kalder. Gud skaber.
Gud skaber os til at være. Det er det første kald noget menneske har.

Det første kald Gud giver er altid til eksistent – det er biologi. Det er ingenting, der bliver til nogen.

Jeremias forstår sit kald, som en bestemt tjeneste samtidig med kaldet til at være – selve hans eksistens er koblet sammen med hans skabelseshistorie.

Hans historie (og Esajas’ og salme 139) minder os om at udvikling, at vokse, at modnes er at besvare Guds kald- Det minder os om at Guds ord skaber og at Guds respons til sin skabning altid er som den føst var: ”Og Gud så, at det var godt!”

Uanset hvordan et bestemt liv udvikles gennem undfangelse, fødsel og liv i den her faldne verden.

Gud så at det var godt.

Derfor må vi anerkende to ting:

- Hver gang vi ser et barn vokse og trives ser vi svaret på Guds kald. Vi ser et glimt af verden, som Gud ville det. (Richards s. 6)

- Hver gang skade, ligegyldighed eller dårlig behandling sker for et barn, er det en handling, der går på tværs af Guds vilje og plan. (Richards s. 19)

At Guds første kald er mindre ”stemmen fra oven” og mere noget vi møder dybt i os selv, udfordrer. Måske vores forståelse af, hvad der skal til for at kunne svare Gud.

Hvis Guds kald er noget, der mærkes i vores ånd og endda i vores krop. -kunne det så forklare, hvorfor så mange børn kan genkende Gud udover de ord, der er tilgængelige for dem? (Hay and Nye, The Spirit of the Child”)

(Anne Richards minder os om at den første, der genkendte Jesus, var hans fætter Johannes I maven)

Hvad nu hvis historien om Jeremias, der bliver kaldet i maven, ikke kun er deres? Måske er det, hvad der sker for os alle sammen?

Hvis det er sandt, at det er Gud, der kalder os til at være og kalder os til at svare på hans stemme – hvad betyder det så for måden du forstår dit eget kald på? Din krop og din respons til begge?

Lad os sidde i stilhed og bede – tal til Gud som en ven.